

kert er nogle af dem, som man helst skal medtage, naar man skal tage Lægmand ind som Præster i Folkekirken.

Punkt 3 lyder saaledes: „Personer, der er præsteviiede som Præster for danske evangelisk-lutherske Menigheder udenfor Riget, naar de har virket i mindst 5 Aar som saadanne og af vedkommende Biskop findes egnede til at overtage Præsteembede her i Landet“. Det er, saaledes som det er fremhævet, i Særdeleshed de danske Præster i Amerika, der her tænkes paa. Der vil maaske ogsaa blandt dem være nogle enkelte, som kunde ønske at blive Præster her i Danmark, og jeg finder det rimeligt, at der aabnes dem Adgang dertil.

Det fjerde Punkt lyder saaledes: „Personer, der efter at have aflagt den her anordnede Prøve for Missionærer er præsteviiede her, og som efter at have bestaaet Prøven i Missionsmarkens Sprog har gjort mindst 5 Aars Tjeneste som udsendte Missionærer“. Det er altsaa de udsendte Missionærer, der her er Tale om. Jeg mener ogsaa, at Mennesker, der paa denne Maade har udført et opofrende Arbejde i Menighedens Tjeneste, bør have nogen Fortrinsret til at blive Præster i Danmark.

I det næste Punkt, Punkt 5, tales der om Personer, der ved Københavns Universitet har taget andre Eksaminer end den teologiske. Dette Punkt — det findes ikke i det Forslag, som Ministeren havde sendt Biskopperne til Udtalelse, og jeg tager vist ikke fejl i, at det er paa Henstilling af Biskop Ostfeld, at det er kommet med her — mener jeg er Lovforslagets svageste. Det forekommer mig ikke, at saadanne Personer har ret megen mere Adkomst til at blive Præster end andre Lægmand. Ministeren har taget dem med i et særligt Punkt, og de kan selvfølgelig tages med, det indrømmer jeg, men at de skulde være i særlig Grad kvalificerede, kan jeg i Virkeligheden ikke se. Selvfølgelig har den akademiske Dannelse sin Betydning, men jeg sætter ikke saa overordentlig megen Pris paa den, naar den er erhvervet ved et ganske andet Studium.

Saa kommer Punkt 6, det Punkt, som der vel nok vil blive mest Strid om. Det lyder saaledes: „Personer, der uden at opfylde nogen af fornævnte Betingelser paa anden Vis gennem deres Arbejde til Kirkens og Menighedens Tarv har vist sig i Besiddelse af de Egenskaber, der kræves til Præstegerningen, naar en bestemt Menighed ønsker dem til Præst og Bi-

skoppen efter sit personlige Kendskab til vedkommende og til Forholdene i den paagældende Menighed skønner, at Menighedens Ønske af aandelige Grunde bør imødekommes, og efter en afholdt Prøve finder paagældende moden til Præstegerningen“. Venstre mener ogsaa, at man i visse Tilfælde bør kunne give saadanne Lægmand Adgang til at blive Præster i den danske Folkekirke.

Lad mig her om Lovforslaget i al Almindelighed sige, at det for saa vidt er vel underbygget, som det har været tilsendt baade det teologiske Fakultet og Landets Biskopper til Erklæring, og begge Parters Erklæringer foreligger som Bilag. De er ikke ganske samstemmende. Det forekommer mig, at det teologiske Fakultet stiller sig en Del mere modvilligt til Tanken end Landets Biskopper. Det kan maaske ligge i, at det teologiske Fakultet særlig giver sig af med at uddanne de Kandidater, der skal gaa ud som Præster, og som hidtil har haft Eneret derpaa, hvorimod Biskopperne i særlig Grad giver sig af med de Menigheder, der vil være udsatte for Præstemangel — den Mangel, der nu søges afhjulpel ved det foreliggende Lovforslag. Biskopperne er dog i deres Erklæringer enige om at forde enkelte Ting, deriblandt ogsaa Ting af ret stor Rækkevidde, som ikke findes i Lovforslaget. Der staarf. Eks. i dettes Punkt 6, at der skal være et Ønske i Menigheden om at faa en saadan Præst, men der staar ikke noget om, paa hvilken Maade dette Ønske skal lægge sig for Dagen. Jeg vil her gøre opmærksom paa, at alle Biskopper for Punkt 6's Vedkommende ønsker en enstemmig Indstilling fra Menighedsraadet; de fleste af dem ønsker i det hele taget en enstemmig Indstilling fra Menighedsraadet for alle de her nævnte Punkters Vedkommende. Vi mener fra vor Side ikke, at det for Punkt 6's Vedkommende vil være tilstrækkeligt blot at have et Ønske fra Menighedsraadet; vi mener, at der vil være al Grund til at overveje, om man for dette Punkts Vedkommende ikke maatte have et enstemmigt Ønske fra Menighedsraadet, og at man for alle Punkters Vedkommende bør have et Ønske fra Menighedsraadet. Skal noget ganske nyt som dette blive mødt med Velvillie ude i Befolkningen, maa man sikre sig derigennem, at der kræves et bestemt Ønske fra Menighedsraadets Side om at faa saadanne Lægmand til Præster. Jeg vil gerne med den højtærede Formands Tilladelse citere et Par Udtalelser af to af Biskopperne, fordi de i deres Er-